

นวนิยายไทย

อาเขตแห่งรัก • ปรีชนันทนา

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๑

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิมพ์ใจ เพิ่มพานิช

ราคา : ๒๐๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
ปรีชนันทนา.

อาเขตแห่งรัก.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๑.

๒๕๐ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-651-0

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

คอมพิวเตอร์ - ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชณ์ ศิริธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ คงใจ สุทธิธรรมา เสตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคาศีปท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

www.puendee.com

www.facebook.com/puendee

www.sakulthaionline.com

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

‘ปริยันทนา’ ไม่ใช่ นักเขียนหน้าใหม่ เธอมีผลงานรวมเล่มมาแล้ว อย่างน้อย ๓ เล่ม และมีผลงานตีพิมพ์ลงนิตยสารในหลายวาระ ดังผู้อ่าน จะรู้จักเธอมากขึ้นได้จากประวัติผู้เขียนท้ายเล่ม

‘อาเขตแห่งรัก’ แปรสารทางความคิด ประสบการณ์และจินตนาการ ที่ผู้เขียนผ่านพบออกมาเป็นเรื่องสดใสอ่อนโยน แต่ในความสดใสอ่อนโยน นั้น เราพบว่ามันคือความฝันของหนุ่มสาว คือเรื่องราวความมุ่งมั่นที่จะ จัดการกับชีวิตของตน ของคนบางคน หรือเป็นเราซึ่งครั้งหนึ่งเป็นผู้เคยผ่าน ความตั้งใจเหล่านั้นมาแล้วก็ได้

มีนักเขียนไม่น้อยที่มักเริ่มต้นผลงานแรกๆ จากสิ่งที่เขาหรือเธอสังสม ไว้ เมื่อสิ่งที่สังสมตกผลึกทางความคิด จึงได้ปั้นแต่งให้เกิดเรื่องราวในประ- เต็นต่างๆ รวมทั้งความปรารถนาที่จะบอกเล่าความเป็นไปอันใกล้เคียงตัวตน ของผู้เขียนมากที่สุด แต่การเพิ่มคุณค่าของผลงานย่อมอยู่ที่มุมมองและเกร็ด ประโยชน์อันเชื่อมโยงกับเนื้อเรื่องเป็นสำคัญ

ดังที่ ‘ปริยันทนา’ ผสมผสานรูปแบบของความฝัน ความรักและ วิธีชีวิตผู้คนในวัฒนธรรมแบบ ‘เพอรานากัน’ ของชาวภูเก็ตได้อย่างกลมกลืน เธอจุดประกายความหวัง กระตุ้นให้คนเรามองหาโอกาสแก่ตนเองให้กล้าฝัน และก้าวไปข้างหน้าด้วยการ ‘ลงมือทำ’ เพื่อว่าสักวัน สิ่งที่ฝันหรือวาดหวัง ใฝ่ยามเป็นไปได้ ด้วยสองมือของผู้ที่วาดความฝันนั้น

มอง ‘อาเขตแห่งรัก’ กับปริยันทนา พงษ์ไพบูลย์

นรีภพ สวัสดิรักษ์ บรรณาธิการอดีตนิยายสารสกุลาไทย

ตลาดการอ่านในสภาพสังคมของบ้านเมืองเราเท่าที่ผ่านมา ยังเป็นตลาดที่ติดข้องอยู่กับ ‘การอ่านเอาเรื่อง’ หมายถึงอ่านเอาสนุกจากโครงเรื่องที่ผูกให้ชวนติดตาม หากถามว่าติดตามอะไร ก็เห็นจะตอบได้ว่าติดตามบทบาทเรื่องราวของตัวละคร ซึ่งมีหญิง ชาย ความรัก เป็นล่อหน้า

การกำเนิดของ ‘อาเขตแห่งรัก’ เป็นการก่อเกิดของนวนิยายยุคใหม่ที่นำยีนดีในโลกวรรณกรรม อันพึงมีต่อสภาพและฐานะของวรรณกรรมที่เป็นจริงในสังคมปัจจุบันไม่มากนักน้อย กล่าวคือ...

ผู้อ่านจะมีโอกาสที่ได้เลือกเรื่องซึ่งมีรูปแบบ เนื้อหาที่ตนใฝ่หาและสนใจ

ผู้เขียนก็มีโอกาสได้เสนอผลงาน อันเกิดจากการได้สัมผัสชีวิตอย่างใกล้ชิด และตามความคิดอันเป็นอิสระมากขึ้นกว่าเดิม

‘โอกาส’ ดังกล่าวนี้นั้น สำนักพิมพ์มีส่วนสำคัญในการเป็นผู้สร้างเวทีหรือวิถีอันเปิดกว้าง เป็นการส่งเสริมความใหม่และความก้าวหน้าในวงการวรรณกรรมของไทย เป็นความใหม่ของนวนิยาย ซึ่งสร้างความรัก ความหวัง ความกระตือรือร้น และความดีงาม จากความเคลื่อนไหว แปรเปลี่ยนของธรรมชาติ ในส่วนที่สัมผัสกับผู้คน

ปริยันทนา พงษ์ไพบูลย์ มิใช่ นักเขียนใหม่ เธอมีผลงานลงพิมพ์ในนิยายสารสกุลาไทยมาแล้ว งานเขียนสารคดีของปริยันทนา งามด้วยเรื่องราว งามด้วยวรรณศิลป์

เมื่อได้อ่าน ‘อาเขตแห่งรัก’ ของ ปริยันทนา พงษ์ไพบูลย์ ความน่าสนใจของ ‘อาเขตแห่งรัก’ มีมากกว่าที่ผู้ประพันธ์เรื่องนี้เกริ่นไว้ ในจากใจผู้เขียนว่า “เรื่องราวความรักแสนธรรมดาที่อาจเกิดขึ้นกับใครหลายคนเพียงครั้งหรือมากกว่านั้น หากทว่าความรักก็ทรงพลังพอที่จะเปลี่ยนคนให้กระทำ

บางสิ่งบางอย่างเพียงเพื่อครอบครองเสมอ แต่การครอบครองในรักอาจไม่
สุขใจว่าการรักอย่างถูกต้องก็ได้”

ผู้อ่านจะมองเห็นภาพและความจริงมากมายในอาเขตแห่งรัก ว่าเปี่ยม
ด้วยศักดิ์ศรีและวิถีแห่ง “ความเป็นคน” ปานใด

ปริยันทนา พงษ์ไพบูลย์ คงมีความสำนึก มีความหยิ่ง มีความรัก
และเห็นคุณค่าของความเป็น ‘คน’ อย่างเต็มภาคภูมิ เราจึงเห็นการแสดง
ออกของเธอหลายช่วงตอนในเรื่องนี้บ่งบอกถึงสิ่งที่เธอได้รับรู้และทนไม่ได้
เมื่อเห็นว่าความเป็น ‘คน’ ถูกย่ำยี ถูกเอาเปรียบเบียดเบียน และไม่ได้รับ
ความเป็นธรรม

ปริยันทนา พงษ์ไพบูลย์ สร้างตัวละครในอุดมคติขึ้นมาสามคนใน
เรื่องนี้คือ *คำหวาน พวัต* และ *บุญย์* ซึ่งทำให้เรื่องดำเนินไปอย่างมีสีสัน
คำหวาน ผู้เป็นเสมือนตัวแทนแห่งความถูกต้อง *พวัต* เป็นบุคคลที่สร้าง
ความปวดร้าวให้ต้องเสียหน้าตา และ *บุญย์* บุคคลผู้มีคำถามอยู่ในใจ

ผู้ที่ได้อ่านเรื่องนี้แล้วย่อมเห็นแล้วว่า การบรรยายชีวิตความเป็นอยู่ที่ดี
การบรรยายฉากภูมิภาคที่ดี และวัฒนธรรมประเพณี รวมทั้งความรู้สึกนึกคิด
ของผู้คน ตลอดจนการใช้ถ้อยคำภาษา อ่านแล้วรู้สึกเหมือนมองภาพเขียน
สามมิติซึ่งมีความงามในมุขลิกเพิ่มขึ้น มิใช่เพียงแค่มุมกว้างอย่างที่เรียกว่า
พาโนรามา เพียงผิวเผินเท่านั้น

เช่นเมื่อผู้ประพันธ์บรรยายถึง...

น้ำตาแห่งความตื่นตันไหลลงเจี๊ยบๆ แม้ที่ผ่านมาหัวใจของเธออาจ
บอบช้ำ แต่ในวันนี้ทุกสิ่งได้พิสูจน์แล้วว่าความดีที่หล่อเลี้ยงมันนั้นอาจดูไร้
ความหมายกับคนบางคน แต่ก็มีบางคนเช่นกันที่ให้ความสำคัญกับมัน หญิง
สาวหวังว่าอีกไม่นานตนเองจะได้บอกความรู้สึกในใจแก่ชายหนุ่มตรงหน้า

เป็นศิลปะการใช้ภาษาที่เรียบ ง่าย ชัดเจน แต่ให้ความสะเทือนใจ
ลึกซึ้งเมื่อได้สัมผัสความรู้สึกเช่นที่เกิดขึ้นกับตัวละครผู้นี้

โลกของตัวอักษรของผู้ประพันธ์ให้สุนทรียรสทางการอ่าน สะท้อนแก่น
ความคิดที่ได้ประจักษ์ว่า เหตุและผลคือหลักการหนึ่งในการดำเนินชีวิตของ

คนเราก็จริง หากก็มีใช้ทุกสิ่งทุกอย่างที่จะทำให้ชีวิตผ่านอุปสรรคขวากหนาม
สรรพสิ่งทั้งปวงในโลกนี้ล้วนมีตำหนิและข้อบกพร่อง ไม่มีใครและอะไรที่
สมบูรณ์แบบพร้อม เช่นเดียวกับชีวิตของผู้คนที่มีทั้งความสูงส่ง สะอาด งดงาม
ความรักและความผิดพลาด ผู้ที่ไม่ยอมรับความจริงย่อมเจ็บปวด โดยนัย
ตรงข้าม การเผชิญหน้ากับความจริงด้วยความเข้าใจ ความรักและมิตรภาพ
จะทำให้คนเรานำพาให้ชีวิตก้าวผ่านปัญหา และเดินทางผ่านไปได้อย่างดี

‘อาเขตแห่งรัก’ นวนิยายที่ประเทืองทั้งอารมณ์และกล่อมเกลาความ
รู้สึกนึกคิด รับผิดชอบอันเป็นจิตสำนึกของคุณธรรม ชีวีวัตรจิตใจของผู้อ่าน
ได้อย่างไม่จืดจาง

๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑

จากใจผู้เขียน

ปริยันทนา

‘ความรัก’ กับ ‘ความฝัน’ สามารถดำเนินไปในโลกแห่ง ‘ความจริง’ ได้หรือไม่ เมื่อได้ยินประโยคนี้หลายคนคงมีคำตอบว่าได้ บางคนอาจตอบว่าไม่ ด้วยเหตุและผลจากปัจจัยในการใช้ชีวิตที่ต่างกัน

คำหวาน หญิงสาวผู้มีความฝันคือการเปิดร้านหนังสือ เมื่อโอกาสนั้นมาถึงเธอใช้ความรักลงมือทำฝันให้เป็นจริง ในโลกแห่งความรักคำหวานเป็นผู้ยึดถือความดีงามและถูกต้องเสมอ แม้ในยามที่ต้องตัดสินใจในสิ่งอันล่อแหลมต่อศีลธรรม หากจิตใจอันมั่นคงและเชิดชูคุณค่าแห่งความถูกต้อง แม้โลกของคำหวานถูกยั่วยวนด้วย ‘ความรัก’ หากทว่าปราศจากคุณธรรมแล้ว รักนั้นย่อมไม่สามารถตั้งอยู่บน ‘ความจริง’ ได้

พวัต นักบริหารอนาคตไกลผู้มี ‘ความฝัน’ แต่ด้วยเงื่อนไขหลายอย่างบนโลกแห่ง ‘ความจริง’ ทำให้เขาจำต้องใช้ชีวิตอย่างหลงลืมสิ่งที่เคยฝัน เมื่อได้พบกับตัวแทนแห่ง ‘ความฝัน’ เขาจึงใช้คำว่า ‘ความรัก’ แลกสิ่งที่ต้องการความถูกต้องและความดีงามในนิยามของชายหนุ่มอาจปรับเปลี่ยนไปตามผลประโยชน์ในโลกของความเป็นจริง ทำให้คุณค่าแห่งสิ่งใดๆ ก็ตามมิอาจมีค่านิยามตายตัวสำหรับเขา

บุณย์ ชายหนุ่มนักธุรกิจรุ่นใหม่ผู้สืบทอดกิจการของครอบครัวมองว่า ‘ความรัก’ จำเป็นต้องอยู่ในโลกของ ‘ความจริง’ เสมอ กระทั่งหลงลืมว่าความรักย่อมใช้หัวใจเพื่อรัก ตรวบจนได้เรียนรู้ว่าบางครั้งโลกของความจริงก็ไม่ได้ถูกกำหนดให้เป็นไปอย่างที่คิด เมื่อเขาปลดปล่อยพันธนาการต่างๆ จากโลก ‘ความจริง’ ในห้วงสำนึก ‘ความรัก’ จึงเดินทางมาหาเขา

หากคำหวานเปรียบเสมือนตัวแทนแห่งความถูกต้อง พวัตคงเปรียบได้ดังบททดสอบคุณค่าแห่งความดีว่ายังมีหลงเหลืออยู่หรือไม่ เขาอาจเป็นบุคคลซึ่งมีอยู่มากมายในสังคมที่เราต้องเสียน้ำตาให้ด้วยความปวดร้าวกระทั่ง

แต่ันเคื่อง หากทว่าเมื่อทุกอย่างผ่านไปเราคงตระหนักว่าตนเองมีคุณค่าเหนือ การเดินจากไปของเขา โดยมีบุญเป็นผลตอบแทนความดีงามที่มนุษย์คอย ตั้งคำถามว่า ทำดีได้ดียังมีจริงหรือไม่

เรื่องราวความรักแสนธรรมดาที่อาจเกิดขึ้นกับใครหลายคนเพียงครั้งหรือ มากกว่านั้น หากทว่าความรักก็ทรงพลังพอที่จะเปลี่ยนคนให้กระทำให้บางสิ่ง บางอย่างเพียงเพื่อครอบครองเสมอ แต่การครอบครองในรักอาจไม่สุขใจกว่า การรักอย่างถูกต้องก็ได้

ขอขอบคุณ คุณปิยะนุช หงษ์หยก ผู้ถ่ายทอดความงดงามของวัฒนธรรม เพอรานากันในจังหวัดภูเก็ตแก่ผู้เขียนโดยผ่านการสนทนา บอกเล่าและ อธิบายข้อสงสัยต่างๆ อีกทั้งให้การต้อนรับอย่างดีขณะเดินทางไปภูเก็ตทุกครั้ง เพื่อสัมผัสความสวยงามเหล่านั้นให้ปรากฏแก่สายตา ทั้งหมดทำให้เกิดแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์เมืองภูเก็ตเป็นฉากหลังที่อบอุ่นเช่นนี้

ขอบคุณคุณนริภพ สวัสดิ์รักษ์ ที่กรุณาเขียนคำนิยามสำหรับนิยายเรื่อง แรกของผู้เขียน ทั้งยังเป็นบรรณาธิการนิตยสารสกุลไทยที่ให้โอกาสผู้เขียนเป็น ครั้งแรกในการนำบทความสารคดีท่องเที่ยวลงนิตยสารในครั้งนั้น

ขอบคุณสำนักพิมพ์เพื่อนดีที่กรุณาให้ความสนใจนักเขียนตัวเล็กๆ คน หนึ่งในช่วงเวลาที่สังคมการอ่านในบ้านเรากำลังเดินหน้าเข้าสู่ความเปลี่ยนแปลงอย่างเต็มรูปแบบ

สุดท้ายที่ขาดไม่ได้คือ ขอขอบคุณตัวละครทั้งสามที่ทำหน้าที่สะท้อนแง่มุมอันซับซ้อนในจิตใจมนุษย์ได้อย่างแน่แท้

และเมื่อความรักเกิดขึ้น ขอให้ความรักกับความฝันเคียงคู่อยู่ในโลก แห่งความจริงของผู้อ่านทุกท่านได้เป็นอย่างดี

อาเขตแห่งรัก

ปริญันทนา

ฝนเริ่มตั้งเค้ามาแล้ว ชายหนุ่มจึงเร่งฝีเท้าเพื่อจะหาที่หลบฝนในร้านเล็กๆ สักแห่ง เพราะปัจจุบันนี้ซุ้มโค้งทางเดินด้านหน้าตึกสโตน-โปรตุเกสที่เรียกว่า ‘อาเขต’ ได้ถูกตัดแปลงและกั้นระหว่างห้อง ทำให้ไม่สามารถเดินผ่านไปใต้ตลอดช่วงตึกเหมือนสมัยก่อน หรือถึงแม้ว่าเขาสามารถเดินไปได้ก็เพียงไม่กี่ห้องเท่านั้น ในที่สุดเขาจึงตัดสินใจเปิดประตูเข้าไปในร้านตรงหน้า โดยไม่ได้สังเกตด้วยซ้ำว่าเป็นร้านอะไร เพราะคิดว่าหากไม่ใช่ร้านอาหารก็คงเป็นร้านขายอะไรสักอย่าง และที่สำคัญมันไม่ได้มีความหมายมากไปกว่าการเป็นที่หลบฝนชั่วคราวเท่านั้น

เสียงกระดิ่งที่คล้องลูกบิดประตูดังขึ้นเมื่อบานประตูถูกเปิดออก ชายหนุ่มก้าวเข้ามาหยุดยืนบนพรมเช็ดเท้าหน้าประตูคู่อื่นๆ พร้อมทั้งกวาดตามองไปรอบๆ ร้านหนังสือขนาดหนึ่งคูหาซึ่งเขาสังเกตว่าห้องแถวแห่งนี้กว้างกว่าในกรุงเทพฯ ที่สำคัญบรรยากาศการตกแต่งในร้านให้ความรู้สึกถึงความง่าย ๆ สบาย ๆ ขณะเดียวกันเขาก็รับรู้ได้ถึงความพิถีพิถันในรสนิยมผู้ตกแต่งมากกว่าเป็นความง่าย ๆ แบบขอไปที

“สวัสดิ์ค่ะ” เสียงทักทายดังขึ้นจากด้านหลังเคาน์เตอร์ พร้อมกับการปรากฏกายของเจ้าของเสียงที่กำลังยืนขึ้น ทำให้ชายหนุ่มเพิ่งสังเกตว่ามีคนนั่งอยู่ด้านหลัง แต่ก่อนหน้านั้นที่เขาไม่เห็นอาจเป็นเพราะเธอกำลังก้มหยิบของบางอย่างหรือทำอะไรอยู่ที่พื้น

“สวัสดิ์ครับ...เอ่อ...ร้านน่ารักนะคะ” เขาเอ่ยตอบกลับไปพร้อมทั้งชื่นชมร้านอย่างจริงใจ

“ขอบคุณค่ะ เชิญนั่งตามสบายนะคะ” หญิงสาวเอ่ยต้อนรับด้วยความเต็มใจ พร้อมทั้งแสดงท่าทางเป็นมิตร เพื่อให้ลูกค้าคลายความกังวล

ชายหนุ่มจึงตัดสินใจก้าวออกจากพรมเช็ดเท้า เขาคิดว่าน่าจะเดินดู

ร้านสักหน่อยไม่เช่นนั้นเจ้าของร้านคงเข้าใจว่าเขาเพียงมาหาที่หลบฝนอย่างเดียว แต่ไม่ได้สนใจร้านหนังสือของเธอเลย และราวกับล่องรู้สิ่งที่เขาคิดเมื่อเธอกล่าวว่า

“ท่าทางฝนจะตกอีกสักพัก อย่างนี้ละคะฝนฤดูเก็บทจะตกก็ตก บทจะหยุดก็หยุดเอาเสียต๊อจ แต่ถ้าวรให้หยุดเราคงไม่ต้องทำอะไรกันพอดี เพราะมันจะตกๆ หยุดๆ อยู่อย่างนี้”

คำพูดของหญิงสาวทำให้เขาแอบคิดว่านี่อาจเป็นการไล่กันแบบทางอ้อมก็เป็นได้ เขาจึงเพียงทำหน้ายิ้มๆ และรับฟังข้อมูลต่อไป

“อันนี้คนภูเกิดเขาพูดกันนะคะ ตอนแรกที่มาเปิดร้านใหม่ๆ ก็ไม่ชินเหมือนกัน แต่มีเพื่อนบอกว่าถ้าวรฝนที่นี้หยุดก็ไม่ต้องไปไหนกันพอดี เพราะฉะนั้นจะไปไหนต้องตัดสินใจเลย ไม่ต้องรอให้มันหยุดหรอกเพราะเดี๋ยวมันก็ตกอีก”

“ครับ เพื่อนผมบอกอย่างนั้นเหมือนกัน แต่ว่าพอตัดสินใจอย่างที่ผมบอกแล้วฝนก็มาตกหนักพอดีนี่นะสิ ผมก็เลยติดอยู่กลางฝนอย่างนี้ ดินะครับที่มาเจอร้านนี้เข้า”

พวัตมาภูเกิดเพื่อติดต่อเรื่องงาน โชคไม่ดีที่ฝนเกิดมาตกหนักเสียก่อน แต่ท่ามกลางสภาพอากาศที่เป็นอุปสรรคสำหรับการทำงานเช่นนี้เขาคิดว่ายังมีข้อดีคือการได้เจอร้านหนังสือน่ารักเช่นนี้

“คะ เชิญเลยนะคะ ร้านนี้มักเป็นแบบนี้นะคะ ลูกค้าบางคนผ่านเข้ามาแล้วก็เลยติดใจนั่งยาว บางคนก็มาแบบตั้งใจ แต่น้อยคะ” กล่าวจบเธอก็เดินเข้าไปด้านในร้านที่ดูท่าว่าจะมีลูกค้าเรียก ทำให้เขาเพิ่งสังเกตเห็นว่ามีบริการเครื่องดื่มด้วย

ความจริงเขาได้กลิ่นหอมกาแฟตั้งแต่เข้ามาแล้ว เพียงแต่ไม่ทันนึกมากกว่า เพราะตอนที่ตัวเปียกเข้ามานั้นคิดอยู่อย่างเดียวว่าต้องหลบฝน มาตอนนี้เขาจึงคิดได้ว่าเข้ามาอยู่ในร้านหนังสือน่ารักพร้อมทั้งมีกาแฟหอมกรุ่นซึ่งตั้งอยู่บนถนนเก่าแก่สายหนึ่งของจังหวัดภูเกิด ช่างเป็นบรรยากาศที่สบายดีเหลือเกิน นี่ถ้าไม่คิดว่าเขาต้องกลับไปทำงานต่อคงจะอ่านหนังสืออยู่ที่นี้อีก

นานแฉ่ๆ นานๆ ทีจะมีเวลาแบบนี้ ทั้งที่เขาเป็นคนชอบอ่านหนังสือแต่กลับไม่เคยได้ใช้เวลาเพื่อการอ่านเลย ยิ่งไปกว่านั้นเขายังเคยแอบคิดอยากเขียนหนังสือเลี้ยงชีพด้วยซ้ำ แต่ติดที่ว่าความฝันของเขาเป็นเรื่องไกลตัว เพราะชีวิตเขาแหวดล้อมไปด้วยความจริงที่ครอบครัพลูกฝังให้ทำงานมาตั้งแต่เด็ก อาชีพนี้จึงไกลออกไปเรื่อยๆ เมื่อเรียนจบและเข้าทำงานในตำแหน่งที่ดี จนกระทั่งก้าวหน้าและมั่นคงขึ้นเขาจึงพบว่ามันเป็นเพียงความฝันเท่านั้น แต่เมื่อมาพบผู้หญิงคนนั้นเขาจึงคิดว่าเธอคงจริงจังกับความฝันมิใช่น้อยกว่าจะมาถึงจุดนี้ได้

เขามองดูร้านหนังสือที่ตกแต่งได้อย่างน่ามองด้วยความชื่นชอบ ชั้นหนังสือไม้สีขาวเรียบๆ เบื้องหลังเป็นผนังก่ออิฐทาสีขาว แต่ความเรียบของสีกลับทำให้หนังสือหลายเล่มที่วางเรียงรายบนชั้นดูโดดเด่นขึ้นมาจนเขาอดใจไม่ได้ที่จะหยิบมันขึ้นมาพลิกดู ก่อนจะวางกลับที่เดิมและเดินต่อไปด้านในของร้าน จึงได้เห็นว่าตรงส่วนกลางของตึกนั้นมีส่วนเปิดโล่งหรือที่เรียกว่า ‘จิมแจ้’ ทำให้นั่งอยู่ในร้านก็รู้สึกเหมือนอยู่นอกร้าน ในส่วนนี้เองที่คงมีลูกค้าออกมานั่งกันมากในวันฟ้าใสโดยส่วนใหญ่คงเป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติ เขาเหลือบไปเห็นโต๊ะว่างอยู่หนึ่งโต๊ะจึงเดินเข้าไปนั่งและเจ้าของร้านก็เดินเข้ามาด้วยท่าทางเป็นมิตรอีกครั้ง

“เชิญตามสบายนะคะ” หญิงสาวพูดเพราะคิดว่าเขาน่าจะฆ่าเวลาด้วยการนั่งพักที่นี้สักครู่

“ผมขอซาร้อนครับ”

“ซาอะไรดีคะ”

“ซาร้อนแบบซาจิ้นธรรมดานะครับ”

“ได้ค่ะ ลักครุ่นะคะ” หญิงสาวรับคำและเดินกลับไปเคาน์เตอร์กาแฟ หากมองไม่ผิดเขาคิดว่าเห็นประกายตาระยิบกึ่งขำในดวงตาคู่นั้นเมื่อเขาสั่ง ‘ซาจิ้นธรรมดา’ แต่ซาจิ้นธรรมดามันแปลกตรงไหน ในเมื่อเขาตีพิมพ์แบบนี้เป็นประจำเมื่ออยู่บ้าน ความจริงเขาชอบดื่มกาแฟ แต่ส่วนใหญ่เขามักดื่มเมื่อเข้าประชุม ซึ่งเป็นแบบที่ปรุ้งมาเรียบร้อยแล้วใส่ทั้งครีมเทียมทั้ง

น้ำตาลจนสีสันทกลายเป็นน้ำตาล หากแต่บางที่ก็เสิร์ฟกาแฟดำโดยแยกน้ำตาลและครีมมาต่างหากให้ปรุงรสเอาเอง อย่างไรก็ตามชีวิตของเขาอยู่กับการประชุมเป็นกิจวัตร เขาจึงหลีกเลี่ยงการดื่มกาแฟทุกครั้งที่ทำได้ เพราะไม่อยากรู้สึกว่าตัวเองกำลังประชุมอยู่นั่นเอง ความคิดคำนึงกลับมาสู่ภาวะปกติเมื่อกาน้ำชาสีสันทและลวดลายแปลกตามาตั้งอยู่ตรงหน้า แต่ที่ทำให้แปลกใจคือขนมสองชั้นในจานที่เขาไม่ได้สั่งวางลงตรงหน้าพร้อมกับน้ำชา และของแถมคือรอยยิ้มของเจ้าของร้าน

“งานนี้ให้ทานคู่กับน้ำชาค่ะ”

“ผมไม่ได้สั่งนะครับ”

“ค่ะ แต่ว่าดื่มชาร้อนไม่มีขนมหวานไม่ได้หรอกค่ะ”

“ขอบคุณมากนะคะ” ชายหนุ่มกล่าวคำขอบคุณในความใสใจรายละเอียดเล็กน้อยของหล่อน

“ไม่เป็นไรค่ะ เชิญตามสบายนะคะ”

หญิงสาวพูดจบและเดินกลับไปที่เคาน์เตอร์ ในขณะที่เขานั่งดื่มชาจืดร้อนๆ อย่างสบายอารมณ์พร้อมทั้งสำรวจร้านด้วยสายตาไปพลางๆ เขาคิดว่าปกติส่วนนี้น่าจะมีคนจับจองมากพอสมควร เพราะบรรยากาศน่านั่งอ่านหนังสือ มีสวนหินเล็กๆ อยู่มุมหนึ่งประดับประดาทั้งไม้ดอกและไม่ประดับ อาทิ โมก มะลิฉัตร มะลิพิกุล พุดน้ำบุษย์ กุหลาบมอญ ที่สำคัญบริเวณสวนหินเล็กๆ นั้นหากสังเกตให้ดีจะพบว่าด้านในมีชิงช้าเหล็กดัดสีขาวยุโรปตารองด้วยเบาะหนานุ่มลวดลายดอกไม้ ตั้งรอไว้สำหรับเป็นมุมส่วนตัวของใครหลายคน แน่แน่นอนว่าคงต้องเป็นวันที่อากาศดีมิใช่ฝนตกเช่นวันนี้ นั่งไปสักพักฝนก็เริ่มซาลงและมีลูกค้าเข้ามาอีก ๒-๓ คน ชายหนุ่มสังเกตเห็นว่าลูกค้าร้านนี้มีชาวต่างชาติเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งคงเป็นเรื่องปกติของชาวต่างชาติที่มักเข้าร้านหนังสือ ดื่มชาหรือกาแฟในยามบ่าย หญิงสาวเจ้าของร้านต้อนรับลูกค้าของเธออย่างเอาใจใส่ ที่สำคัญเธอพูดภาษาอังกฤษได้น่าฟังมาก ทั้งที่สำเนียงก็ธรรมดาตามแบบคนไทยทั่วไป แต่คงเป็นน้ำเสียงนั่นเองที่สร้างความประทับใจให้คู่สนทนาทั้งคนไทยอย่างเขารวมถึงนักท่องเที่ยวทั้งหลาย

ด้วย ตุ๊กตาที่เธออธิบายเรื่องหนังสือเล่มนั้นสิ เขาได้ยินแว่วๆ เกี่ยวกับวัฒนธรรมเพอรานากัน ซึ่งเขาเองยังไม่แน่ใจนักว่าเป็นอะไร แต่คงเกี่ยวกับวัฒนธรรมของคนภูเก็ตนี่แหละ

“Peranakan culture is...” เขาได้ยินเธออธิบายหนังสือวัฒนธรรมเพอรานากัน รู้สึกจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับพิธีแต่งงานของชาวภูเก็ตซึ่งเป็นวัฒนธรรมผสมผสาน และเธอยังบอกอีกว่าเป็นวัฒนธรรมร่วมของคนในแถบนี้ทั้งป็นัง มะละกา สิงคโปร์ ซึ่งถ่ายทอดมาจากบรรพบุรุษชาวจีนฮกเกี้ยนที่แต่งงานกับคนพื้นเมือง วัฒนธรรมที่รับตกทอดมานั้นจึงคล้ายกันอย่างมาก และนำไปสู่การที่วัฒนธรรมเหล่านั้นถูกกล่อมเกลามาผสมผสานผ่านกาลเวลาอย่างยาวนานมากกว่าร้อยปีแต่ก็ยังคงอยู่ แล้วตกผลึกกลายเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง ทั้งคนจีน คนพื้นเมือง และพวกฝรั่ง

เขาค่อนข้างแปลกใจตัวเองที่อยู่ดีๆ ก็เหมือนแอบฟังเอาด้วย ความจริงเรื่องเอกลักษณ์ของชาวภูเก็ตนี้เป็นเรื่องที่เขาไม่รู้มาอย่างคร่าวๆ แต่ก็ไม่ได้เคยคิดจดจำว่าเขาเรียกขานกันอย่างไร เพราะเมื่อพูดถึงภูเก็ต คนส่วนใหญ่รวมทั้งตัวเขาด้วยมักนึกถึงแต่ทะเลและหาดป่าตองมาเป็นอันดับหนึ่ง แต่ที่เริ่มมาสนใจเรื่องวัฒนธรรมนั้นเป็นเพราะเขากำลังจะลงทุนทางด้านอสังหาริมทรัพย์ที่นี่ จึงพยายามศึกษามาบ้าง เพราะดูเหมือนว่าเดี๋ยวนี้อะไรก็ต้องขายควบคู่กับวัฒนธรรมไปด้วย เนื่องจากกลุ่มลูกค้าที่เน้นชาวต่างชาติผู้มักให้ความสนใจกับเรื่องเหล่านี้มากกว่าคนไทยเสมอ

เมื่อหญิงสาวอธิบายจบลงเขาเห็นว่าชาวต่างชาติซื้อหนังสือเล่มนั้นทันทีไม่ว่าเธอขายเก่งหรือฝรั่งคนนั้นสนใจอยู่แล้วกันแน่

ความจริงการที่เขาติดฝนอยู่อย่างนี้ก็มิใช่ข้อดีเหมือนกัน เพราะเขาคิดว่าบูติกไฮเต็ลที่บริษัทเขากำลังจะลงทุนนั้นน่าจะมียุทธศาสตร์ในร้านหนังสือแห่งนี้รวมอยู่ด้วย ด้วยความเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงในเรื่องธรรมชาติของภูเก็ต ทำให้ในตอนแรกเขาไม่แน่ใจว่าการลงทุนจะคุ้มหรือไม่ แต่เมื่อมาถึงเขาได้รับข้อมูลว่าภูเก็ตก็ส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างชาติเข้ามาเที่ยวในเมืองเพื่อเรียนรู้วัฒนธรรมมากขึ้น จึงทำให้เขาคิดว่าผู้บริหารระดับ

สูงของบริษัทตัดสินใจไม่ผิดที่ส่งเขามาภูเกิดในคราวนี้เพื่อการเจรจาซื้อขายที่ดิน บริษัทของเขาก่อตั้งมาไม่ต่ำกว่า ๒๐ ปีแล้ว โดยเริ่มดำเนินกิจการเกี่ยวกับการส่งออกสินค้าเกษตรแปรรูป แต่เพิ่งมาขยายธุรกิจด้านพัฒนาอสังหาริมทรัพย์เมื่อสิบกว่าปีนี้ ซึ่งเขาก็เป็นหนึ่งในทีมผู้บริหารระดับกลางที่ดูแลในส่วนของการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์

“ขอโทษนะคะ” เสียงของเธอทำให้เขาหยุดความคิดที่กำลังล่องลอย

“ครับ” เขาขานรับ

“เติมน้ำร้อนใหม่คะ คิดว่าชาคงเย็นแล้วเน้อจ้”

“อ้อ...ดีครับ ขอบคุณครับ”

เธอเดินเข้ามาหยิบกาน้ำชาของเขากลับไปที่เคาน์เตอร์และเติมน้ำร้อนกลับมาให้เขา ความใส่ใจในรายละเอียดเช่นนี้ทำให้เขาแปลกใจแต่ในขณะเดียวกันก็ประทับใจเช่นกัน เพราะร้านกาแฟหลายที่ความจริงเกือบทุกที่ที่เขาเคยไป คนดื่มชามัการู้สึกว่าเมื่อชาหมดแต่กาชายังอยู่ ก็อยากจะเติมน้ำร้อนอีกนิดหน่อย และส่วนใหญ่กาชาก็เหลือนั้นก็เข้มข้นพอสำหรับกาที่สองเสมอ แต่เขาไม่เคยเห็นที่ไหนมีเจ้าของร้านหรือพนักงานมาถามเลยว่าต้องการน้ำร้อนเพิ่มไหม มีแต่ลูกค้าต้องออกปากขอเอง ที่นั่นนอกจากเติมให้แล้วยังแถมขนมอีก ช่างใส่ใจลูกค้าจริงๆ

“กาน้ำชาสวยนะครับ สีสวยดีไม่เคยเห็นเลย ชื่อที่ไหนหรือครับ” เขาตัดสินใจเริ่มบทสนทนากับเธอในที่สุด

“เป็นของทำเลียนแบบของเก่านะคะ สีแบบนี้เป็นเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมเพอรานากัน ดูลึเคะ ปกติเครื่องเบญจรงค์ทั้งหลายที่เราเห็นๆกัน จะมีแค่สีดำ ขาว น้ำเงินหรือเขียว ทอง แล้วก็แดง ไม่ค่อยมีสีชมพูกับสีเขียวอย่างนี้ใช่ไหมคะ”

“คืออะไรหรือครับ เพอรานากัน” ชายหนุ่มซักต่อเพื่อให้การสนทนาดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง ทั้งที่ความจริงเขาก็พอรู้อยู่บ้างแล้ว

“อ้อ คือวัฒนธรรมผสมผสานระหว่างคนจีนฮกเกี้ยนที่มาตั้งรกรากอยู่ที่นี้และแต่งงานกับคนพื้นเมือง วัฒนธรรมหลายอย่างก็เลยกลมกลืนจนก่อ

เกิดเป็นเอกลักษณ์อย่างที่เราเห็นนี่ละ ส่วนสีแบบนี้ความจริงได้รับอิทธิพลมาจากอินเดียนะละ เพราะสมัยนั้นมีการติดต่อค้าขายกับอินเดีย ถ้าเป็นที่เราเห็นทั่วไปมักมีสีแบบจีนอย่างเดียว แต่อันนี้ของเขาก็ยังคงลวดลายเงินไว้ ดูลึกละลายหงส์กับดอกโบตั๋นนี่ไง” หล่อนพูดพลางชี้ชวนให้ชายหนุ่มดูอย่างไม่เบื่อหน่าย ซึ่งเขาคิดว่าวันๆ หนึ่งเธอคงต้องอธิบายมากกว่าหนึ่งรอบเป็นแน่

เขาอยากรู้ว่าเธอเป็นคนที่นี่หรือเปล่าเพราะดูท่าทางไม่น่าจะใช้ แต่บางทีอาจใช่แล้วไปเรียนหนังสือในเมืองหลวงก็ได้ บุคลิกจึงดูแตกต่างจากคนแถวนี้มาก และด้วยความสงสัยอย่างมากรึ้นเองทำให้เขาเผลอคิดออกมาดังไปหน่อย เมื่อได้ยินเสียงตัวเองเปล่งออกไปว่า “คุณเป็นคนภูเก็ทหรือเปล่าครับ”

ถามออกไปแล้วกลับรู้สึกของตัวเองเสียมารยาท ยิ่งไปกว่านั้นคือพลันนึกขึ้นได้ว่าดูเหมือนเธอได้บอกไปตั้งแต่ตอนคุยกันแรกๆ แล้วว่าเธอไม่ใช่คนที่นี่ แต่หญิงสาวก็ตอบอย่างมารยาทที่ดีเยี่ยมรวมถึงไม่แสดงท่าทีไม่พอใจที่ถูกละลากล้วงเรื่องส่วนตัวอีกด้วย

“ไม่ใช่หรอกค่ะ แต่เคยมาเที่ยวแล้วติดใจนะค่ะก็เลยย้ายมาอยู่”

“มีน่านะ ดูรู้เรื่องที่นี่เยอะนะครับ”

“ไม่หรอกค่ะ ใช้วิธีอ่านๆ ถามๆ คนแถวนี้ละ ที่นี้มีเรื่องน่าสนใจให้เราค้นหาอีกเยอะ ถ้าสนใจก็อ่านหนังสือเอา แต่หากอยากรู้วิถีชีวิตต้องไปใช้ชีวิตค่ะ”

ความจริงเขาอยากคุยกับเธออีกสักพัก แต่ข้างนอกฝนหยุดตกแล้วและเขามีนัดตอนเย็นนี้ด้วยจึงต้องรีบไป แต่พวัตคิดว่าพຽ່ງนี้ต้องกลับมาที่นี่อีกแน่นอน เพราะตั้งใจจะมาซื้อหนังสือที่เธอแนะนำฝรั่งคนนั้น ฟังจากคำอธิบายของเธอทำให้เขาอยากรู้เรื่องนี้อย่างละเอียดบ้าง บางทีอาจเป็นประโยชน์กับธุรกิจของเขาก็ได้ เขาคิดพลางลุกขึ้นยืน

“ขอบคุณมากครับ วันนี้ผมคงต้องไปแล้วละ แต่พຽ່ງนี้ต้องมาอีกแน่ๆ ฟังคุณพูดเรื่องวัฒนธรรมภูเก็ทแล้วคิดว่าอยากศึกษาดูบ้าง พຽ່ງนี้คงกลับมาซื้อหนังสือครับ ว่าแต่ที่ร้านมีนามบัตรไหมครับ ผมเพิ่งเคยมาที่นี่ครั้งแรก

กลัวหลง”

หญิงสาวเดินกลับไปไปที่เคาน์เตอร์และหยิบนามบัตรส่งให้เขา ส่วนเขารับมาพร้อมทั้งบอกให้เธอคิดเงิน ซึ่งตอนแรกเขาหยิบธนบัตรสีแดงออกมาสองใบ แต่กลับกลายเป็นว่าใช้ไปเพียงหนึ่งใบ แถมยังรับเงินทอนมาอีกต่างหาก เมื่อเขาถาม เธอจึงตอบว่า “ก็ค่าขนมไม่คิดนี่คะ คุณไม่ได้สั่ง”

“ไม่ขาดทุนนะครับ” ชายหนุ่มถาม

“โอ๊ย ไม่หรอกค่ะ”

“ขอบคุณมากครับ” ชายหนุ่มรู้สึกว่าเขาเอาเปรียบด้วยการมานั่งนาน แถมยังสั่งอะไรที่เจ้าของไม่เกิดกำไรเอาเสียเลย แต่ไม่เป็นไรหรอก เขาคิดพลอบใจตัวเองเมื่อเดินก้าวออกจากร้านขณะรับโทรศัพท์มือถือที่เขาได้ปิดเสียงไว้และพบว่าไม่มีสายที่ไม่ได้รับถึงสามครั้ง

“ครับ อ้อ มาถึงแล้วจะ ฝนตกหนักมากเลยลูก เตี่ยวพ่อไปประชุมก่อนนะ”

พัวตวางสายจากลูกชายก่อนจะหันมาสนใจนามบัตรในมืออีกครั้ง ถึงอย่างไรพรวุนี้เขาก็ตั้งใจจะกลับมาที่นั่นอยู่แล้ว ชื่อร้านสวนหนังสือก็ฟังดูน่าสนใจดี แต่สิ่งที่ทำให้เขาอยากรู้มากกว่านั้นคือ เจ้าของร้านแสนน่ารักผู้นั้นมีนามว่าอย่างไรต่างหาก

๒

บรรยากาศยามค่ำคืนของถนนเยาวราชทั้งสองฟากฝั่งในตัวเมืองภูเก็ต เป็นสิ่งที่น้อยคนจะรับรู้ว่าคุณนสายเล็กๆ แห่งนี้คือหนึ่งในแหล่งรวมตัวของคน ‘มีระดับ’ อันมิได้หมายถึงเศรษฐี หากแต่หมายถึงกลุ่มคนตั้งแต่วัยรุ่นตอนกลางไปจนถึงวัยทำงานจนกระทั่งวัยกลางคนผู้มีหัวใจอันอิสระเสรี ไม่ชอบความซ้ำซากจำเจ และมองหาสิ่งสร้างสรรค์อยู่เสมอ

ด้วยว่าศิลปะที่สะท้อนออกมาในอาคารวัตถุซึ่งตั้งอยู่ในถิ่นนี้ล้วนโดดเด่น ดังนั้นจึงมีคนหัวเสียดเปลี่ยนสภาพตึกบางห้องจากที่อยู่อาศัยกลายเป็นร้านอาหารกึ่งผับบาร์กันหลายห้องทีเดียว

ห้องที่สามถัดจากหัวมุมถนนเยาวราชตัดกับถนนกลางเป็นสถานที่ที่ชายหนุ่มและเพื่อนเลือกจับจองโต๊ะด้านหน้าร้าน ในวันที่ฝนเพิ่งตกหนักในตอนกลางวันเช่นนี้แน่นอนว่าการนั่งนกร้านยามค่ำอาจดูเป็นเรื่องเสี่ยงอยู่ไม่น้อย หากแต่อากาศที่เย็นสบายก็ดูเหมือนเป็นใจให้ออกมานั่งรับลมมากกว่านั่งอุดอู้อยู่แต่ในห้องแอร์

“กาลามารีนี่หนึ่งที่ครับ” ชายหนุ่มสวมเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอมเทาสั่งบริกร

“กำลังอยากกินอยู่พอดีเลย รู้ได้ไงเนี่ย” ชายหนุ่มอีกคนซึ่งอยู่ในวัยเดียวกันกล่าวขึ้น

“รับอะไรเพิ่มไหมครับ” บริกรเด็กหนุ่มท่าทางอยู่ในวัยเรียนไปด้วยทำงานไปด้วยถาม และสองหนุ่มก็ปฏิเสธที่จะสั่งเพิ่มจากรายการอาหารเครื่องดื่มที่ส่งไปก่อนหน้าแล้ว

“มาคราวนี้แกลจะอยู่กี่วันเนี่ย”

“น่าจะสัก ๕-๖ วันนะ พอดีเสาร์อาทิตย์นี้มีธุระนะ ไม่จั้นข้างคงอยู่ต่อ”

“เสียตาวะ ว่าจะชวนนั่งรถไฟไปปิ้งซะหน่อย”

“ภูเก็ตมีรถไฟด้วยหรอวะ”

“ไอ้บ้า แก่มาบ้านข้าก็ครั้งแล้ววะ เคยนั่งรถไฟมาหรือไง รถไฟนะ ต้องไปขึ้นสุราษฎร์ฯ ปลายทางสถานีบัตรเตอร์เวิร์ธไงแล้วก็นั่งเรือข้ามฟากไปปิ้งเลย”

“ทำไมยุ่งยากอย่างนั้นวะ ทำไมเอ็งไม่นั่งเครื่องบินไปเลย”

“มันไม่ได้บรรยากาศ”

“ข้าไม่มีเวลาว่างมานั่งตีมด้าเหมือนเอ็งหรือกะวะ เสร็จงานก็ต้องรีบกลับกรุงเทพฯ เลย มีประชุมต่อ”

“เออ ไปคนเดียวก็ได้วะ” ชายหนุ่มคนชวนสวนกลับในทันใด ความจริงเขาไม่ได้อยากไปมากนักเพียงแต่เห็นว่าเพื่อนของเขาทำทางไม่ค่อยได้ไปไหนจึงลองชวนดู

“แล้วงานแกเป็นไงบ้างละ คราวนี้มาเรื่องอะไรเนี่ย”

“ก็เรื่องเดิมละ บริษัทข้าอยากลงทุนเรื่องโรงแรมที่ภูเก็ต พอดีเจ้านายมีคนรู้จักต่อๆ กันมาอีกทีที่เขาจะขายที่ ก็เลยลงมาติดต่อประสานไว้ก่อน” เขาตอบเพื่อนแต่สายตาเริ่มมองตรงไปยังฝั่งตรงข้ามที่ผู้หญิงสองคนกำลังทำท่าว่าข้ามถนน

“ไอ้ก๊อง เป็นไรวะ ข้าถามเรื่องลูกเอ็งว่าสบายดีไหมก็ไม่ตอบ” เสียงถามของเพื่อนปลุกเขาตื่นจากภวังค์ชั่วคราว

“เออ สบายดี ปัญญ์ แก่เห็นผู้หญิงคนนั้นใหม่ที่กำลังข้ามถนนมานะ” พวัตตอบเพื่อนอย่างขอไปทีเพราะมีเรื่องที่น่าสนใจกว่า

“เห็น คนไหนละ ผมสั้นหรือผมยาว” ปัญญ์ก็กำลังมองหญิงสาวที่กำลังข้ามถนนมาเช่นกัน พวัตจึงตอบไปว่าคนผมสั้นซึ่งก็คือ ‘เธอคนนั้น’ เจ้าของร้านหนังสือที่เขาเจอเมื่อตอนกลางวันนั่นเอง เธอคนนั้นทำท่าทางเหมือนจำเขาได้เพราะเธอมองตรงมาพร้อมทั้งยิ้มให้เป็นการทักทาย เขาจึงยิ้มตอบกลับไปเพื่อแสดงว่าจำเธอได้เช่นกัน แล้วเธอก็เดินเข้าร้านไปกับเพื่อนก่อนที่เขาจะหันได้หูตอะไรอีกครึ่ง

“ย้ายไปนั่งข้างใหม่เพื่อน” ปัญญ์ถามขึ้นด้วยสายตาและท่าทางอยากรู้ว่าเขารู้จักผู้หญิงคนนั้นได้อย่างไร และเมื่อไหร่

“ไม่ต้องหรอกนา....เฮ้ย อย่ามองด้วยสายตาแบบนั้นสิ ก็แค่คนรู้จัก แต่จะว่าไปก็ยังไม่รู้จักหรอก รู้แต่ว่าเขาเป็นเจ้าของร้านหนังสือชื่อสวนหนังสือ อยู่ตรงถนนกลางนี่เอง เอ็งรู้จักหรือเปล่าละ”

“ไม่รู้วะ ไม่เคยเห็น สงสัยเพิ่งเปิดใหม่แหงๆ สวยไหม” เขาถามด้วยความอยากรู้แต่พัวตตันตอบกลับว่าสวยด้วยคงเข้าใจว่าเขาถามถึงคนมากกว่าร้านเป็นแน่

ปัญญาเพิ่งเพื่อนเล่าว่าไปเจอร้านหนังสือที่มีเจ้าของเป็นผู้หญิงคนนั้นเมื่อตอนกลางวันนี่เอง เนื่องด้วยฝนตกหนักจนแม้แต่เขาเองก็ยังไม่กล้าขับรถ แม้ว่าเป็นคนภูเก็ตก็ตาม เขาชักไปซักมาจนได้ความว่าเพื่อนตัวดีเข้าไปคุยกับเธอมาจนรู้ว่าไม่ใช่คนที่นี้ ซึ่งก็ไม่แปลกเพราะในช่วงสามสี่ปีหลังมานี้มีคนมาเที่ยวในตัวเมืองภูเก็ตมากขึ้น บางคนประทับใจจนกลับมาเป็นประจำ ส่วนบางคนถึงกับติดใจย้ายมาอยู่กันเลยทีเดียว เมื่อย้ายมามากนำพาความเปลี่ยนแปลงบางอย่างมาสู่เมืองนี้ หากบอกว่าคนเหล่านั้นเป็นผู้สร้างวัฒนธรรมใหม่ให้เกิดขึ้นคงไม่เกินไปนัก เขาได้แต่หวังว่าในความชอบทุกคนคงตระหนักได้ว่าจริงๆ แล้วเมืองนี้มีตัวตนอย่างไร เพราะนั่นเป็นสิ่งที่ทำให้พวกเขาเกิดความประทับใจถึงกับย้ายมาลงหลักปักฐาน แต่สิ่งสำคัญที่เขายังคงสบายใจได้คือคนในชุมชนเองที่ไม่ได้เดือดร้อนถึงกับขายที่ทางเพื่อให้คนนอกครอบครองทั้งหมด หากแต่พวกเขายังปักหลักอยู่ที่เดิมและใช้ชีวิตแบบเดิมๆ อย่างกลมกลืนไปกับวัฒนธรรม ร้านกาแฟ ร้านหนังสือ และผับบาร์ที่กำลังกำเนิดขึ้นอย่างเจียบๆ หากเป็นการเกิดขึ้นอย่างคงไว้ซึ่งตัวตนก็เป็นการสร้างเสน่ห์ให้เมืองยิ่งขึ้นไปอีก ตรงกันข้ามหากไม่เป็นอย่างนั้นคงนำเสียดายที่ภูเก็ตจะกลายเป็นอย่างอีกหลายเมืองที่บรรยายกาศดี นักท่องเที่ยวเยอะแต่ไร้เอกลักษณ์เพราะมีแต่คนเมืองหลวงไปแต่งแต้มสีสันและเสน่ห์ในแบบของตนเอง

* * *

“ทำไมชวนเรามาที่นี่ละ ปกติโรสไม่ค่อยชอบมาเที่ยวกลางคืนนี่นา” เจ้าของร้านหนังสือถามเพื่อน

“แหม เปลี่ยนบรรยากาศมั่งสิ ไม่ใช่ไม่ชอบแต่มันไม่ค่อยมีเวลา ชีวิต

ฉันแต่ละวันนู่นวายจริงๆ เงยหน้าขึ้นมามากก็ก็เย็นแล้ว แล้วนี่ยัยนี่ยังไม่มาอีก คอยดูเถอะถ้ามาช้ากว่านี้สิบนานี่ฉันจะให้มันจ่ายตั้งค์คนเดียว” ขาดคำป๊อบผู้ที่ถูกกล่าวถึงกำลังเดินเข้าร้านมานั่งข้างๆ เพื่อนทันที ประหนึ่งว่าได้ยินคำนิทลาลับหลัง

“อ้าว มาพอดีเลย สงสัยได้ยินโรสนินทา ไช้ไหมน้ำ”

“ไช้ ฉันชื่อน้ำทิพย์แถมยังมีหุทิพย์ด้วย คำหวาน เธอนึกยังงิชวนมาที่นี้ มีแต่เด็กๆ ทำไมไม่ไปร้านข้างๆ ค่อยรุ่นเราหน่อย” น้ำทิพย์เอ่ยกับเพื่อนสาวผู้เป็นเจ้าของร้านหนังสือ

“อะไรเด็ก แบบนี้เขาเรียกร้านของทุกคน ดูนั่นแก่กว่าพวกเราอีก” โรสพูดพลางชี้ไปที่หน้าร้านซึ่งเธอเห็นมีหนุ่มวัยทำงานที่ดูอย่างไรก็อายุมากกว่าพวกเธอแน่ๆ ให้เพื่อนดู

“อ้อ คงเป็นนักธุรกิจนะ ทำทางแบบนี้” คำหวานตอบเพื่อนทั้งสองคน

“รู้ได้ไงเนี่ย” สองสาวถามขึ้นพร้อมกันแล้วหญิงสาวชื่อโรสก็ขึ้นได้ว่าตอนเดินเข้ามาในร้านเพื่อนของเธอยอมให้ผู้ชายสวมเสื้อสีฟ้าอมเทาที่นั่งเอง

“คำหวาน เธอรู้จักเขาไช้ไหม คนที่ใส่เสื้อเชิ้ตสีฟ้าอะ เห็นยอมให้กันด้วย”

“อ้าว เพื่อนเราแอบมีอะไรแล้วไม่บอกเธอจ๊ะ” น้ำทิพย์ซึ่งเป็นคนที่นี้และเป็นคนติดต่อสถานที่ทำร้านให้กับเพื่อนถามขึ้นด้วยความอยากรู้เพราะเธอคิดว่าเรื่องของเพื่อนสนิทคนนี้เธอน่าจะเป็นผู้ที่รู้เป็นคนแรก

“บ้า พอทั้งคู่เลย หยุดเตี้ยวนี่ ห้ามคิดเตี้ยวไม่หารนะ” เพื่อนทั้งสองจึงหยุดทำทางล้อเลียนลงได้ แล้วโรสก็เป็นฝ่ายถามว่า

“เล่ามาเลย เร็วๆ ก่อนที่เพื่อนจะอารมณ์เสีย” พร้อมกันนั้นก็ก็มีเสียงสนับสนุนจากเพื่อนอีกคนให้เธออธิบายเรื่องราวทั้งหมดแต่โดยดี คำหวานจึงสรุปเรื่องราวเมื่อกลางวันที่ให้เพื่อนๆ ฟัง

“อ้อ มันเป็นอย่างนี้เอง” โรสกล่าวขึ้นหลังจากฟังเรื่องราวจบ

“แล้วคำหวานรู้ได้ไงว่าเขาเป็นนักธุรกิจ ไม่ได้คุยเรื่องอาชีพเขาสักหน่อย”

น้ำทิพย์สงสัย

“แหม ดูการแต่งตัวก็รู้ ใครที่ไหนมาต่างจังหวัดจะมาใส่เสื้อเชิ้ตกางเกง สแล็คกรองเท้าหนังขนาดนี้”

คำหวานตั้งข้อสงสัยเกิดอย่างผู้ละเอียดเป็นนิสัย

“ก็จริงนะ เต็มยศไปเนอะ” โรสเห็นด้วยในขณะที่น้ำทิพย์นั่งนิ่งอย่าง ใช้ความคิดจนกระทั่งเพื่อนสงสัยจะต้องถามออกมาเสียงดัง

“น้ำเป็นอะไร เหนื่อยหรือ นิ่งนิ่งเชียว” คำหวานสงสัยเป็นคนแรก

“เปล่า” เธอตอบพร้อมโคลงศีรษะหากครู่เดียวก็กลับมีท่าที่คิดได้

“นี่ก็ออกแล้ว”

“นี่อะไรออกก็จะ” โรสผู้ซึ่งตอนนี้หันไปสนใจอาหารตรงหน้า แต่ยังมี แก่ใจอยากรู้ว่าเพื่อนกำลังคิดอะไรอยู่ถามขึ้น

“ก็คนนั้นไง ที่นั่งกับหนุ่มเสื้อเชิ้ตสีฟ้าลูกค้ำของคำหวานนะ เรานึก ออกแล้วว่าเขาเป็นใคร”

“ใครละ เล่ามาเร็วๆ อยากรู้” โรสกล่าวพร้อมกับจิ้มกุ่มตัวโตในพลาแก๊ง เข้าปาก

“นั่นสิใคร” คำหวานอยากรู้เช่นกัน ยิ่งเห็นน้ำทิพย์ทำท่าเหมือนกำลัง จะเป็นผู้เปิดเผยความลับระดับชาติเธอก็ยิ่งอยากรู้

“คุณปัญญาใจ” น้ำทิพย์ตอบแล้วทำท่าหนึ่งรอให้เพื่อนถามต่อ คำหวาน จึงสนองความต้องการของเพื่อนโดยการเป็นผู้ถามต่อเอง

“คุณปัญญาเป็นลูกชายคุณพระนักรุกกิจดังมากในภูเก็ต เราก็มักหน้า คู้ๆ จริงๆ แล้วเคยไปกินข้าวที่บ้านเขาด้วยแต่ทำไมเจอเจ้าตัวหรอกนะ เพราะ คนนี้รักสันโดษไม่ค่อยยุ่งกับธุรกิจครอบครัว รักธรรมชาติ แต่ก็รู้สึกจะทำอยู่ โครงการหนึ่งนะ เป็นโรงแรมเล็กๆ แต่เน้นเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง จำไม่ค่อย ได้แล้วละ”

“นี่ขนาดจำไม่ได้นะเพื่อนเรา รวยมากเลยหรือ” โรสถามเรื่อยๆ อย่าง อยากรู้

“ก็มากอยู่ แต่บ้านนี้เขาทำตัวเจียมไม่บ่อยเปิดตัว แต่ที่เจ็งกว่าต้อง

น้องชายเขา คนนั้นเท่านั้น ฉันยังปลื้มเลย คนอะไรเก่งสุดๆ วิสัยทัศน์กว้างไกล แถมยังใส่ใจสังคมอีกด้วย” น้ำทิพย์ว่าแล้วก็ทำตาเคลิ้ม

“อย่างกับนักการเมือง แต่ทำไมน้องดังกว่าพี่ได้ล่ะ” โรสถามน้ำทิพย์

“ไม่รู้สิ คงชอบไม่เหมือนกันมั้ง แต่เขาก็รักกันดีนะถึงจะไม่ค่อยได้อยู่ด้วยกัน เพราะน้องชายไปเรียนเมืองนอกตั้งแต่เด็ก ส่วนพี่นะเรียนตอนโตคือพอน้องจบไฮสคูลที่อังกฤษก็กลับมาเรียนต่อปริญญาที่เมืองไทย ส่วนพี่ชายจบปริญญาตรีพอดีบินไปเรียนต่อโทที่อเมริกา หลังจากนั้นน้องชายคุณบัญญัติจบตรีที่เมืองไทยก็ไปเรียนโทต่อที่อังกฤษอีก เพิ่งกลับมาเมืองไทยได้สามปี กำลังเป็นหนุ่มฮอตมากๆ”

“ไอ้ อะไรเนี่ย งง จะรวยกันไปไหน” โรสร้องออกมาด้วยความอัศจรรย์ ในขณะที่คำหว่านผู้หนึ่งฟังอย่างเดียวนานาก็ได้แต่คิดว่า ความมีฐานะของคนเรานั้นไม่อาจวัดได้ว่าจะจริงแล้วพวกเขาจะเป็นคนดีหรือไม่ เธอคิดว่าความเป็นเพื่อนนั้นคงไม่ได้คบกันเฉพาะที่ฐานะ แต่การที่เราเห็นคนมีหน้ามีตามีฐานะร่ำรวยคบกันอยู่แต่เฉพาะวงแคบๆ ในสังคมนั้น แท้จริงแล้วพวกเขาอาจไม่มีโอกาสได้พบคนที่แตกต่างก็ได้ อย่างพวกเธอทั้งสามคนนี่ไง ที่จริงแล้วเพื่อนทั้งสองก็ไม่เชื่อว่าจะธรรมดา แต่ทั้งสองมีนิสัยคบง่ายทำตัวติดดิน นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ทำให้ทั้งหมดมาเป็นเพื่อนรักกันได้

โรสหรือโรสชาลินนั้นทำงานอยู่ที่กรุงเทพฯ แต่พื้นเพเธอเป็นคนจังหวัดชลบุรี ฐานะทางบ้านโรสจะว่าไปก็ไม่ต่างจากคุณบัญญัติเท่าไร เพียงแต่ไม่ได้ส่งลูกเรียนเมืองนอกเท่านั้น คุณปู่ของโรสมีที่ดินมากมายทั้งที่ปราจีนบุรี นครนายก และอีกหลายจังหวัดในภาคตะวันออก ที่ดินเหล่านั้นมาจากการซื้อหาด้วยน้ำพักน้ำแรง และอีกหลายพื้นที่มีคนเอามาจำหน่ายจนสุดท้ายโดนดักยึดเป็นของรัฐบาลไป ก็กิจการบ้านเธอก็มีไม่น้อย ทั้งโรงสี ตึกแถวให้เช่า ตลาดสด ฯลฯ เรียกได้ว่าเป็นผู้มีชื่อเสียงพอสมควร แม้ว่าหลานสาวคนนี้ไม่เป็นที่รักของปู่เท่าใดนักเพราะพ่อเธอไปเลือกเจ้าสาวเป็นชาวต่างชาติดหากแต่ปู่ของเธอเป็นคนยุติธรรม ประกอบกับช่วงหลังที่พ่อโรสเป็นกำลังหลักในการดูแลกิจการของบ้าน ปู่จึงเริ่มหันมารักและเอ็นดูหลานสาวเลือดผสม

คนนี่มากขึ้น

คำหวานยังจำได้ว่าแม่ของโรสสวยมาก หญิงสาวชาวฝรั่งเศสในวัยสี่สิบต้นๆ เมื่อสิบกว่าปีที่แล้ว เธอมาส่งลูกที่โรงเรียนพร้อมพ่อของโรส ช่วงนั้นเป็นช่วงที่พวกเขาอยู่มัธยมปลาย และการอยู่โรงเรียนประจำทำให้สามสาวสนิทกันมาก มีอยู่สักดาห์หนึ่งที่โรสไม่มาโรงเรียนจนเพื่อนๆ เริ่มเป็นห่วง แล้วพอเธอกลับมาก็ได้ทราบว่ามีพ่อและแม่แยกทางกันแล้ว แม่อยากพาเธอไปอยู่ด้วยที่ฝรั่งเศสแต่พ่อไม่เห็นด้วยจึงขอให้รอจนจบมัธยมหกเสียก่อน โรสจึงได้กลับมาเป็นเพื่อนสนิทของเธอเหมือนเดิม และจนบัดนี้โรสยังไม่ได้ไปเรียนต่อที่ประเทศฝรั่งเศสสักที แม้ว่าจะไปเยี่ยมแม่และครอบครัวใหม่ของแม่ทุกปีครั้งละหนึ่งเดือน

ส่วนน้ำทิพย์เป็นคนภูเก็ตที่พ่อเป็นบ่าบ่าส่วนแม่เป็นคนกรุงเทพฯ ครอบครัวของน้ำทิพย์อบอุ่นสมบูรณ์ คำหวานเคยมาเที่ยวที่บ้านเพื่อนหลายครั้งถึงกับติดใจหลงใหลในบรรยากาศการผสมผสานของวัฒนธรรมเพอรานากัน พ่อแม่ของน้ำทิพย์เป็นคนน่ารักมาก ที่สำคัญแม่ของน้ำทิพย์และแม่ของคำหวานเป็นเพื่อนสนิทกันด้วยจึงทำให้ความสัมพันธ์ของสองครอบครัวสนิทสนมกันอย่างยิ่ง เธอเรียกแม่ของน้ำทิพย์ว่าแม่ทิพย์ซึ่งมาจากชื่อจริงของแม่คือสุคนธ์ทิพย์ ส่วนน้ำทิพย์ก็เรียกแม่ของเธอว่าแม่อุ่นซึ่งมาจากชื่ออุ่นใจของแม่นั่นเอง ครอบครัวพ่อกของน้ำทิพย์ก็ไม่ต่างจากครอบครัวใหญ่ในภูเก็ต ถือได้ว่าเป็นตระกูลคหบดีชื่อดังอีกเช่นกัน ที่สำคัญมีธุรกิจมากมายทั้งกิจการตัวแทนจำหน่ายรถยนต์ยี่ห้อดัง โรงแรม และกิจการอื่นๆ ซึ่งเธอก็ไม่รู้แน่ชัดว่าอะไรบ้าง แต่ลูกสาวคนที่สองไม่ได้ถูกวางตัวให้กลับมาช่วยงานที่นี้ที่น้ำทิพย์จึงไม่ติดพันกับสภาพครอบครัวใหญ่ และที่สำคัญเธอสนิทกับญาติฝ่ายแม่ที่อยู่กรุงเทพฯ มากกว่า แต่เมื่อทำงานประจำในกรุงเทพฯ ได้สักพักน้ำทิพย์จึงต้องตัดสินใจกลับมาช่วยงานของที่บ้านเพราะเธอเห็นแล้วว่าหากไม่กลับมาพ่อกเหนื่อย ตอนนีทั้งพ่อและแม่ควรเกษียณตัวเองมาเป็นทีที่ปรึกษาได้แล้ว กิจการที่ทำอยู่นั้นพี่ชายและพี่สาวของน้ำทิพย์ก็ช่วยดูแลได้มาก หากมีเธอกลับมาช่วยอีกหนึ่งคนพ่อกับแม่คงใช้ชีวิตวัยเกษียณอย่างมีความสุขมากขึ้น สาว

นักประชาสัมพันธ์จึงกลับมาลุยงานกิจการของครอบครัวอย่างเต็มตัวเมื่อต้นปีที่ผ่านมา ประกอบกับเป็นช่วงเวลาที่กำลังหาหนทางมีกิจการของตนเองบ้าง เมื่อเธอเล่าความฝันให้เพื่อนรักฟัง น้ำทิพย์จึงไม่รีรอที่จะชวนเพื่อนรักมาอยู่ภูเก็ตด้วยกัน เพราะเธอยังไม่คุ้นกับที่นี่แม้ว่าเกิดและโตจนเรียนจบชั้นประถมที่ภูเก็ตก็ตาม น้ำทิพย์ให้เหตุผลว่าหากมีเพื่อนมาอยู่ด้วยคงทำให้ชีวิตที่นี่น่าสนุกกว่าเดิม คำหวานจึงตัดสินใจเก็บของและลาออกจากการเป็นครูโรงเรียนอนุบาลเอกชนเล็กๆ แห่งหนึ่งเพื่อมาทำตามความฝันที่ยิ่งใหญ่นั่นคือการเปิดร้านหนังสือของตัวเอง

ทุกอย่างช่างดูลงตัวเมื่อร้านที่เธอใฝ่ฝันจะมีและต้องตั้งอยู่ในย่านเก่าที่โตสักทีนั้นได้เปิดที่ตึกสโตนวอลล์-โปรตุเกสของคุณธรรารซึ่งเป็นนักธุรกิจใจดีที่รักเธอเหมือนลูกอีกคนหนึ่งคน พ่อของน้ำทิพย์บอกเธอว่า

“ใช้ตึกของบ้านเราแหละลูก คำหวาน เพราะตอนนี้บ้านนั้นไม่มีคนอยู่แล้ว มีคนมาขอซื้อแต่พ่อก็ไม่อยากขาย ความจริงอยากปรับปรุงเป็นโรงแรมเล็กๆ แต่ไม่อยากเหนื่อย คนหนุ่มคนสาวยังมีแรงก็เอาไปใช้ทำประโยชน์ดีกว่า” และเมื่อคำหวานเอ่ยถามถึงค่าเช่าพ่อของน้ำทิพย์ทำท่าจะไม่คิด เธอจึงต้องบอกว่าถ้าอย่างนั้นเธอคงไม่สามารถเปิดกิจการได้เพราะตึกนั้นไม่ใช่ของเธอ ซึ่งนั่นทำให้น้ำทิพย์จำต้องขอร้องพ่อให้คิดค่าเช่าไม่อย่างนั้นคำหวานคงไม่มาอยู่ที่นั่นแน่ๆ หากเป็นอย่างนั้นน้ำทิพย์คงไม่มีความสุขที่เพื่อนรักต้องกลับไปอยู่กรุงเทพฯ พ่อของน้ำทิพย์จึงยอมคิดค่าเช่ารายเดือนแบบถูกๆ ชนิดที่ว่าหากเธอเปิดร้านสักเดือนคงไม่ขาดทุน ที่สำคัญตึกสามชั้นนั้นคำหวานใช้เป็นที่พักอาศัยด้วย เธอจึงรู้สึกว่าการใช้ชีวิตที่นั่นมีความสุขมากแม้ว่าจะห่างจากครอบครัว แต่แม่ของเธอก็มาเยี่ยมอยู่เสมอและอยู่ครั้งละนานๆ ที่สำคัญครอบครัวของน้ำทิพย์เปรียบเสมือนครอบครัวของคำหวานเช่นกัน

“กินอะไรกันอีกไหมจ๊ะ” เสียงน้ำทิพย์ถามขึ้น เพราะเธออยากสั่งเพิ่มเนื่องด้วยโรสจัดการของกินเล่นตรงหน้าหมดเรียบร้อยแล้ว

น้ำทิพย์เป็นสาวร่างท้วมแต่หน้าตาคมแบบสาวไทยเพราะได้ความงาม

มาจากแม่ของเธอที่สวยที่สุดในรุ่น ส่วนโรสนั้นแน่นอนว่าหน้าหวานคมอีกทั้งรูปร่างก็กะทัดรัดสมส่วนตามแบบฉบับสาวฝรั่งเศสอีกเช่นกัน สมัยเรียนโรสจึงเป็นที่หมายปองของคุณครูเมื่อมีกิจกรรมต่างๆ ยิ่งนัก ทั้งถือป้าย ดรัมเมเยอร์ เซียร์ลีดเดอร์ โรสทำมาหมดแล้ว ส่วนคำหวานที่หน้าตาดูเรียบๆ ที่สุดในกลุ่ม เมื่อมองเผินๆ เธอมิได้เป็นหญิงสาวที่โดดเด่นในทางใดนัก เว้นแต่รูปร่างสูงกว่าเพื่อนเท่านั้นที่ดูจะเป็นที่อิจฉาของเพื่อนทั้งสอง นอกนั้นเธอก็จัดอยู่ในกลุ่มหญิงสาวหน้าตาธรรมดาหากไม่นับบุคลิกที่ดูสง่าและดวงตาคมเป็นประกายอยู่เสมอตามประสานมองโลกในแง่ดี และแววในดวงตาคู่นี้เองมักเป็นที่สะดุดตาใครหลายคนยามเธอมองกลับด้วยความใสใจ

“ฉันว่าจะกินผักโขมอบชีส อยากกินมาหลายวันแล้ว” น้ำทิพย์หันไปสั่งสิ่งที่เธอต้องการ ต่อด้วยโรสที่หันไปสั่งยำผักกูดมากินเป็นจานที่สอง

“กินไปแล้วนี่นาโรส” คำหวานท้วงด้วยคิดว่าเพื่อนควรสั่งอย่างอื่นมาเปลี่ยนดูบ้าง

“ใช่ แต่เราอยากลองกินแบบน้ำใสใจ เมื่อกี้มันน้ำซัน” ว่าพลางหันไปกำชับพนักงานอีกครั้ง

“คำหวานเอาอะไรเพิ่มใหม่” น้ำทิพย์ถามเพื่อนอีกรอบก่อนที่พนักงานจะเดินกลับไปเพราะไม่มีใครต้องการอะไรเพิ่มแล้ว คำหวานจึงลุกไปเข้าห้องน้ำก่อนปล่อยให้อีกสองคนที่เพิ่งเจอกันวันแรกคุยกันไปพลางๆ

ห้องน้ำอยู่ด้านหลังร้านซึ่งเมื่อผลึกประตูออกไปก็เห็นว่าด้านหลังยังมีที่นั่งอยู่อีกหลายโต๊ะและลูกค้าก็ค่อนข้างเต็มเสียด้วย มีวงดนตรีสดเล่นกันในส่วนนี้เองทำให้ผู้คนจับจองด้านนอกร้านมากกว่าด้านใน แม้ว่าอากาศบริเวณนี้จะไม่เย็นฉ่ำด้วยเครื่องปรับอากาศแต่สายลมและความสดชื่น ลมจากต้นไม้ที่เจ้าของไม้ได้ตัดทิ้งและที่โล่งตรงกลางตัวตึกทำให้ส่วนนี้ดูน่าสบายมากกว่า น่าเสียดายหากเธอและเพื่อนๆ สามารถทนวันบู้หรีได้คงมีโอกาสมานั่งบ้างสักวัน เดินผ่านเข้าไปจนถึงด้านหลัง ขึ้นชมการตกแต่งอย่างมีศิลปะที่ทำให้ไม่รู้สีกว่ากำลังเดินมาเข้าห้องน้ำ ซิงช้าเหล็กไกวได้สองคู่ตั้งเข้าหากันทำให้เธอหวนคิดถึงโรงเรียนอนุบาลจนต้องอมยิ้มยามมองดู ซิงช้าสีขาวตั้งอยู่บน

พื้นสนามหญ้าขนาดเก้าตารางเมตรสลัด้วยการโรยกรวด มีหินุ่มสาวนั่งอยู่
คู่หนึ่งท่าทางเหมือนต้องการความเป็นส่วนตัว เมื่อเธอเดินตรงมาทำให้ทั้งสอง
ลุกขึ้นทันทีแต่ก็ยังคุยกันต่อเบาๆ

คำหวานเดินไปตามทางเดินเล็กๆ ที่มีพุ่มแก้วปลุกเป็นระยะ สลับด้วย
โคมไฟตั้งสี่เหลี่ยมสูงเท่าต้นแก้วสีสั้นต่างกันที่วางคดเคี้ยวไปมาอย่างน่ามอง
ห้องน้ำผู้หญิงอยู่ถึงก่อนซึ่งหญิงสาวรู้สึกดีใจเพราะส่วนใหญ่ที่เธอพบเห็น
ห้องน้ำชายมักเดินถึงก่อนเสมอ ผันทั้งภายนอกและภายในเป็นกระจกน้ำตก
ไม่รู้ว่าเป็นเรื่องของขวงจู้หรือเปล่าแต่หญิงสาวคิดว่าเกิด ภายในมีห้องน้ำ
สองห้องซึ่งทำผนังกันห้องแบบไม่สุดไปด้านหลังแต่ก็ไม่สามารถเดินข้ามไป
อีกห้องหนึ่งได้เพราะสร้างเป็นลำธารเล็กๆ ที่มีต้นไผ่ปลุกเอาไว้ ด้วยบรรยากาศ
ที่ล่งตัวทั้งหมดจึงไม่น่าแปลกใจที่ร้านนี้มีลูกค้ามาอุดหนุนเป็นประจำจน
อยู่มาหลายปีแล้ว

* * *

คืนนี้อากาศดีเพราะไม่มีฝนและคงเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่มีลูกค้ามาร้าน
นี้มากกว่าปกติ ปัญญาเลือกมาที่นี่เพราะเพื่อนจากกรุงเทพฯ อยากรมานั่ง
พักผ่อนคุยกันเงียบๆ บรรยากาศภายในร้านน่านั่งแม้ว่าด้านหลังจะตกแต่ง
สวยงามกว่าแต่คนเต็มและคว้นบุหรีเยอะ ที่สำคัญเสียงดนตรีสดทำให้ต้อง
ตะโกนจนเจ็บคอ เขานั่งคิดอะไรเพลินๆ ระหว่างที่เพื่อนไปเข้าห้องน้ำก็นึกขึ้น
มาได้ถึงหญิงสาวสองคนที่เพื่อนเขาได้พบเมื่อกลางวันว่าหนึ่งในนั้นคือเจ้าของ
ร้านหนังสือ เขาคงจะลองไปดูสักครั้งว่าร้านรวงบนถนนนั้นเปลี่ยนแปลงไป
อย่างไรบ้าง เพราะไม่ได้เข้ามาสำรวจในเมืองตั้งหลายเดือนเนื่องจากกิจการที่
โรงแรมยังต้องดูแลอย่างใกล้ชิด แม้แต่การกลับมาจับประทานอาหารเย็นกับ
พ่อแม่เขายังแทบไม่มีเวลา บางคืนยังต้องนอนค้างที่โรงแรมด้วย

ลูกค้าส่วนใหญ่ที่มาโรงแรมของปัญญาเป็นนักท่องเที่ยวที่รักธรรมชาติและ
ละม่อมหาความแตกต่างจากสังคมเมือง ความหรูหราจึงไม่ใช่สิ่งที่พวกเขา
เลือกหากแต่เป็นความมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวต่างหาก ด้วยเหตุนี้เขาจึงเลือก
ที่ดินผืนที่อยู่ตรงหาดไม้ขาวขนาด ๑๐ ไร่ของครอบครัว สร้างเป็นบ้านพัก

ตากอากาศแบบมะละกามีขนาดหนึ่งและสองห้องนอนแล้วแต่จำนวนผู้มาพัก อยู่ท่ามกลางสวนผลไม้และการทำเกษตรอินทรีย์แบบผสมผสานสำหรับใช้ใน กิจการของบ้านพัก แม้ว่าละแวกนั้นจะมีโรงแรมหรูหราระดับห้าดาวอยู่สอง- สามแห่ง แต่นั่นกลับยิ่งเป็นการโฆษณากิจการบ้านพักของเขาไปในตัว เพราะ ลูกค้าส่วนใหญ่เมื่อมาเห็นที่พักของเขาก็มักยึดระยะเวลาการพักผ่อนออกไป เพื่อย้ายมาพักที่บ้านตากอากาศแห่งนี้ นี่คือสาเหตุที่เจ้าของอย่างเขาต้องอยู่ ดูแลลูกค้าทั้งในช่วงเช้าและเย็นและใส่ใจในทุกรายละเอียด เพราะต้องการให้ แขกมีความรู้สึกเหมือนอยู่บ้านมากกว่าโรงแรม

“กลับกันหรือยัง” เสียงพวดดังขึ้นหลังกลับมาจากไปเข้าห้องน้ำ

“อ้าว มาแล้วหรือก้อง แล้วพຽນนี้เ็งจะไปไหนละ”

“นัดเลขชาย คุณธรราไว้ตอนเช้า แต่ว่าบ่ายยังไม่มืโปรแกรมนะ จะชวน ไปไหนวะ” ถามด้วยรู้ว่เพื่อนคงอยากชวนไปที่ไหนสักแห่ง

“ก็ถ้าไม่มีอะไร ข้าจะมารับไปดูบ้านพักตากอากาศของข้า ที่เล่าให้ฟัง ไง” บัญญูตอบกลับด้วยรู้สึกว่เพื่อนมีท่าทีลังเล

“ว่าง แต่อยากไปร้านหนังสือ พอดิเมื่อกี้เดินไปเข้าห้องน้ำแล้วเจอ เจ้าของร้านคนที่เล่าให้ฟังเมื่อกี้ไ้ ก็บอกเขาไปแล้วว่าพຽນนี้จะเข้าไปที่ร้าน”

“หรือ” ในที่สุดบัญญัติก็ได้คำตอบว่พวดหรือเจ้าก้องเพื่อนเขามืที่หมาย ที่อยากไปอยู่แล้วนั่นเอง

“ชื่อคำหวาน ฟังแปลกแต่ก็เพราะดีนะ” พวดพึมพำบอกเพื่อนราวตก อยู่ในภวังค์

“งั้นพຽນนี้เข้าไปกับเ็งก็ได้ เดี่ยวมารับแล้วบ่ายแก่ๆ ค่อยเลยไปดูบ้านพัก ข้า ตกหลงใหม่” บัญญูได้คำตอบที่ลงตัวสำหรับเขาและเพื่อน แม้เขาจะรู้สึก แปลกกับท่าทีของพวดอยู่บ้างก็ตาม แต่เอาเถอะเขาเองก็อยากไปที่ร้านหนังสือ นั้นอยู่เหมือนกัน จะด้วยอะไรก็ตามที่เขาคิดอยู่ มันทำให้เขาจงใจจะเลยสิง ที่ควรบอกกล่าวแก่เพื่อน ซึ่งหากบัญญัติสามารถรู้เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไป ข้างหน้าเขาคงอยากบอกตัวเองให้กลับมาแก้ไขเรื่องราวในวันนี้แน่นอน

๓

อากาศเย็นสบายในคำคืนนี้เหมาะกับการนั่งรับลมเย็นริมระเบียงมากกว่าจะเข้านอนในทันที ยิ่งพระจันทร์ทอแสงนวลตาส่องตรงลงมายังหน้าห้องของหญิงสาวด้วยแล้วทำให้เธอและเพื่อนอีกสองคนตัดสินใจที่จะนั่งคุยกันด้านนอกมากกว่าอบตัวอยู่ในห้องแอร์

“ว้าว สวยจัง” สาวที่เพิ่งมาจากกรุงเทพฯ นั่งทำตาเคลิ้ม นี่เป็นครั้งแรกที่โรสมาเยี่ยมคำหวานและน้ำทิพย์หลังจากเพื่อนสนิทของเธอทั้งคู่ย้ายมาอยู่ภูเก็ตได้หกเดือนแล้ว

“ด้านหลังนี่ดีกว่าข้างหน้านะ” น้ำทิพย์สังเกตเห็นเพราะนี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้มานอนห้องนี้ ก่อนหน้านี้เวลามานอนค้างกับคำหวานช่วงเสาร์-อาทิตย์ น้ำทิพย์มักนอนห้องข้างหน้าเสมอ ข้อดีก็คือมีระเบียงให้ยื่นชมถนนกลางและทัศนียภาพยามค่ำคืนที่ทั้งถนนประดับไฟสีนวลทำให้ได้บรรยากาศต่างจากตอนกลางวัน แต่ห้องด้านหลังที่บิดาของเธอกินไวน์น่อยูติดส่วนที่เรียกว่า ‘ฉิมแจ้’ หรือส่วนที่เปิดโล่งของอาคารทำให้ได้ความรู้สึกเหมือนนั่งอยู่ภายนอก ซึ่งในความเป็นจริงพวกเธอกำลังนั่งชมจันทร์อยู่กลางบ้านนั่นเอง

“ซาอุน่ๆ ก่อนนอนจ๊ะ” คำหวานพูดพลางส่งถ้วยชาให้เพื่อนคนละถ้วย

“อะไรเธอตี้มซาก่อนนอนเดียวกันนอนไม่หลับหรอก” โรสท้วงเพื่อนเมื่อเห็นน้ำทิพย์รับมาตี้มท่าทางเป็นปกติ

“อะไร แม่สาวปารีเซียง ซาลาเวนเดอร์ตี้มแล้วนอนหลับสบายต่างหาก ไม่ทำให้ตาค้างหรือหน้าแฉะแต่เธอจะคิดเรื่องอื่น จริงไหมคำหวาน”

“ใช่แล้ว ดอกลาเวนเดอร์มีคุณสมบัติตรงตามที่น้ำอธิบายมาเป๊ะ ไม่ต้องกังวลนอนไม่หลับเลยจ๊ะ หรืออยากเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นก็ได้นะ เราลืมนึกไปว่าสาวฝรั่งเศสต้องตี้มไวน์ ถ้างั้นรอเดี๋ยว” คำหวานพูดพร้อมทำท่าขยับลุกขึ้นเพื่อเดินไปหยิบไวน์ให้เพื่อน